

3.

DE HISTORIE VAN FLORIS EN BLANCHEFLEUR;

Dewelke, na dat zy lang van elkanderen gescheiden waren, en hoeveele gevaren zy uitgestaan hebben, eer dat zy tot den Huwelyken Staat konde komen.

Zeer Aangenaam en Vermakelyk om te lezen.

Te AMSTERDAM,
By B. KOENE, Boekdrukker, in de Boomstraat, 1827.

VOORREDE.

PAULUS zegt: dat de Ledigheid de Moeder van alle ondeugd is. Om dit dan te schuwen, zoo hebbe ik een klein, doch schoon Geschiedverhaal van twee Geliefde opgesteld, vol wonderlyke Avonturen, en daarin veel meer zuur dan zoet ondervonden hebben, eer zy hunne liefde volbrengen konde; en daarom deele ik U dit Geschiedverhaal mede, opdat de Minnaars weten zouden, hoeveel zorg en smart de Min onder de menschen kan voortbrengen, en met hoeveel gevaren zy gepaard gaat, alzoo dat één vreugd, duizend zorgen, en één genoegen, duizend angsten baard, en door een minnelyk verzuim van duizend uren, dikwyls onderscheidene gevaren zyn, die voor het Ligchaam en de Ziel allerschadelykst zyn. Daarom, Gij jonge Lieden, het zy Mannen of Vrouwen, wilt hier door geleerd worden, en laat het u tot blydschap verstrekken, en wilt aanvaarden de beminnenswaardige liefde Gods, die eeuwig duren zal, daar gy ruste in vinden zult, en die ons bevryden zal van de plagen der Helle. Hetwelk ons alleen wil vergunne onzen eeuwig gezegende Zaligmaker.

DE HISTORIE VAN

FLORIS EN BLANCHEFLEUR.

Het Eerste Capittel.

Alzoo ons de oude Schriften verklaren, zoo bevinden wy in de Geschiedenissen, dat omtrent den Jaren 614, na de geboorte onzes Heeren, in het Land van Spanje een ongeloovige Koning was, Venus geheeten, die een Koningin had, van dezelfde Wet als hy. Op een tyd reisden dezen Koning met magte over Zee in het Christenryk, Steden en plaatzen op- en afzwervende, roovende en brand stichtende in Kloosters en Godshuizen, zoodat men wel dertig mylen van de Zee, nog Wooningen nog Menschen vond, zoo zeer hadden zy het in drie dagen verdistruëert. Terwyl hy zyne Schepen deed laden en belasten met den roof, zoo zond hy veertig Mannen, om op te passen daar de Pelgrims passeeren moesten, om die te ruïneeren. Als zy dus de wegen bereid hadden, zagen zy van de Bergen verscheide Pelgrims komen, die zeer moede waren, welke zy aanrande en bevogten; maar de Pelgrims gaven haar goed over om haar leven te behouden. Onder deze Pelgrims was mede een Graaf uit Frankryk, die by zich had een dochter, die zwaar ging van het Kind, by haren Man, die in eenen stryd geslagen was. Deze Graaf vogt een wylen tyds vromelyk tegen de Ongeloovigen, maar zy hebben hem daarna verslagen, want zy te machtig waren, en voerde zyne Dochter met hem gevangen; en zyn zoo met den Koning te scheep gegaan, en met goede wind wedergekeerd in Spanje, daar hy eerlyk ontfangen werd, en deelde den roof aan de Soudenieren, elk naar zynen staat. Ten laatsten nam hy de Christen Vrouwe, en schonk die zyne Koninginne, die daar mede zeer blyde was, want zy hem lang om een Christen Vrouw gebeden hadt. De Koninginne nam de Vrouw in haar kamer, en gaf haar oorlof om te houden de Wet der Christiannen, en zy diende de Koninginne vroeg en spade, zeer getrouwelyk, en leerde haar Fransch, zoodat zy zeer aan het Hof bemind werd. Ten laat-

laatsten werd de Koninginne gewaar dat zy met het Kinde was beladen, en vraagde haar hoe lang zy bevrucht was geweest, hetwelk zy de Koninginne zeide; en waarop de Koninginne haar te kennen gaf, dat zy ter zelver tyde ook begon te dragen, en hoopte gelyk met haar te bevallen. Als nu de tyd der natuur volkomen was, zoo beviel de Koninginne van een schoone Zoon, op Palmzondag, dien de Heidensche Meester Floris deed heeten. En op dienzelfden dag beviel de gevangen Vrouwe van een Dochter, die zy doopen liet, en gaf haar de naam van Blanchefleur. Als de Koning tyding kreeg dat zyn Vrouw de Koninginne eenen Zoon gebaard hadt, was hy zeer verblyd, maakte groote triumphatie, en deed zyn Zoon bewaren by de Christin Vrouwe; en liet hem ook zuigen en voedsteren van een der Christen Vrouwe.

Aldus hadt deze Christen Vrouwe beide deze Kinderen te bewaren, en hanteerde ze zeer wel, en had ze beide zoo lief, dat zy naauwlyks wist welke zy het liefste hadt, of des Konings Zoon, of haar eigen Dochter; en deze twee Kinderen waren altoos by elkander, en kregen elkander, eer zy vyf jaren oud waren, zoo lief, dat de een van den ander niet wezen wilde; en als zy tot haar vyf Jaren gekomen waren, zyn die twee Kinderen zoo schoon, en elkander zoo welgelykend geweest, in allerlei maniere, dat men in het gantsche Land geen schoonder Kinderen vond.

Het Tweede Capittel.

Hoe de Koning zynen Zoon Floris tot hem riep, om hem ter Schoole te leggen: en van de liefde en het scheiden van Floris en Blanchefleur.

Als den Koning bemerkte dat zyn zoon Floris verstand begon te krygen, riep hy hem, en zeide, dat hy moeste ter Schoole gaan, dat de groote Meester Garboer hem zoude leeren, waarover Floris zeer bedroefd werd, en weenende zeide: Vader, ik en zal niet kunnen leezen nog schryven, nog eenig ding verzinne, ten zy dat Blanchefleur met my ter School mag gaan. Toen beloofde hem zyn Vader dat hy

ze beide ter Schoole zenden zoude, waar over die Kinderen zeer verblyd waren. Aldus leerde deze twee elkanderen zooveel, daar ze beide zeer vlug waren in het schryven en leezen, en in het Latyn spreken, dat ze dikwyls aan elkanderen Minnebrieven in het Latyn schreeven, zoodat het andere Kinderen niet en verstonden. Aldus zyn deze twee in groote liefde zamen opgewassen, hetwelk Floris Vader bemerkte, en vreezende dat die Jonge liefde in zynen Zoon zoude plaats vinden, dacht deze twee te scheiden, en zeide tot de Koninginne, dat hy Blanchefleur zoude doen dooden, (zoo hy Floris van Blanchefleur niet scheiden konde) opdat hy, door haar dood, een hooger en welgebooren Dochter lief mogt krygen. Maar de koningin wederhield het van Blanchefleur niet te dooden, avonturende of hy daarvan mistroostig werd, en hem zelven dooden mogt. En zy deeden ordonneeren dat hem Floris Schoolmeester ziek maakte, opdat hy daar niet meer leeren zoude, en daarom wilde hem zyn Vader verzenden tot Montoriën, om te leeren in een ander School, daar toen ter tyd vele edele kinderen en schoone Maagden waren; omdat Floris zyn Zoon onder de schoone Maagden en Jonkvrouwen zeer ligtelyk zoude vergeten de liefde van Blanchefleur. Maar het kwam niet na des Konings meening, want als hy na Montoriën zoude reizen, zoo vraagde Floris of Blanchefleur met hem zoude reizen? Waarop hem de Koning antwoorde, dat Blanchefleurs Moeder ziek was, en dat ze by haar Moeder blyven moest; want haar Moeder moest haar ziek houden, op des Konings order, en haar Dochtertje by haar houden, opdat Floris alleen zoude reizen. Als Floris deze zaak verstaan hadt, was hy uitermaten droevig, en bedreef groote rouw, zeggende, dat hy zonder Blanchefleur nergens wezen en kon. Als de Koning en de Koninginne dat groote misbaar van hem zagen, zoo beloofde zy, dat ze hem Blanchefleur binnen veertien dagen zouden nazenden, hoopende dat hy haar binnen dien tyd vergeten zou. Toen is hy een weinig beter te vreeden geweest, en nam hartelyk verlof van Blanchefleur, haar tederlyk kussende en omhelzende, daar ze by haar Moeder was, en in tegenwoordigheid zyns Vaders, zeggende:

Adieu myn hartelyke troost en zoet.
Adieu liefste en waardste bloed.
Adieu myn allerliefste dag.
Adieu myn konfoort, myn lyden en bloed.
Adieu myn uitverkooreuste goed.
Adieu myn liefste oogen opslag.
Adieu die myn jong hart verblyden mag.
Adieu myns harten Medicyn.
Adieu myn alderliefste die ik ooit aanzag.
Adieu het moet geschieden zyn.

Adieu Trezoor myn zielsbehoud.
Adieu Rozier met aller ootmoed.
Adieu myn eeuwiglyk geklag.
Adieu myn troost en minnelyk goed.
Adieu die my ook zorgen doet.
Adieu voor haar op wien ik dacht.
Adieu nu gy op wien ik wacht.
Adieu doet myn nu groote pyn.
Adieu die my te troosten plag.
Adieu het moet geschieden zyn.

Adieu lust van myn leven zoet.
Adieu, die myn nu zuchten doet.
Adieu in myn ooit zulk gedrag.
Adieu myn hoop, myn hoogste goed.
Adieu daar al myn rust op staat.
Adieu daar al myn hoop op zag.
Adieu myn roepen is nu ach!
Adieu hy blyft de liefde myn.
Adieu fontein myns vreugde en klacht.
Adieu het moet geschieden zyn.

PRINSEN.

Blanchefleur gy zyt die my last op laad',
Ik hoop nog te zien uw schoon aanschyn,
Gedenk myn liefde in lyden gaat,
Ik moet helaas gescheiden zyn.

Van dit gelaat en woorden was zyn Vader den Koning niet wel te vreeden, waarom hy Floris met schoone woorden en groote giften en statie te Montoriën ter Schoole zond, daar hy zeer feestelyk ontvangen werd van den Hertog Goras, en van de Vrouwe Sickte en haar Dochter. En werd van Vrouw Siville ter School gelegd, daar zeer vele edele Maagden waren; maar het was alles niets; want wien hy zag of wat hy hoorde, hem kwam altoos in gepeins zyn uitverkoren Blanchefleur, zoodat hy dikwyls zocht en groot geklag maakte eer die veertien dagen ten einde waren.

Als nu de tyd van de veertien dagen volkomen was, en hem Blanchefleur niet gezonden werd, zoo werd hy nog meer droevig, en vreesde dat zy dood was, waardoor hy nog eeten, nog drinken, nog slapen en konde, maar werd geheel ziek. Als dat den Kamerling zag, ontbood hy haastelyk de Koning zyn Vader, die de Koningin tot hem heeft geroepen, en zeide: Vrouwe, ik weet geen raad met onze Zoon; Blanchefleur moet ons Kind vast houden in liefde door tovery, dat weet ik wel, want hy by niemand dan by haar begeert te zyn. Nu zal ik ze haastelyk doen halen, en dooden, opdat hy ze dan vergeten mag. Toen zeide de Koningin: Heere, dat is onwyslyk gezegd dat Blanchefleur ons kind heeft betoverd, vermits zy hem ook uitermaten bemind; want zints den tyd dat hy na Montoriën trok, en heeft ze nog geen blyden dag gehad, maar is altoos in veel zuchten en zware pynen geweest, zoodat zy nog eeten nog drinken konde. Aldus beschelden ze Blanchefleur by het leeven, zeggende: Ach Heere! het was groote zonde en schande, dat men zoo een kind dooden zoude, zonder recht of reden; maar gy deed beter dat gy haar in de Stad van Nicheën deed voeren, en liet haar daar verkoopen, en van daar zal zy wel vervoerd worden, zoodat men niets meer van haar vernemen zal. Deze raad dacht de Koning goed, en deed daarop twee ryke Kooplieden tot hem komen, en zeide hen, dat ze na Nicheën trekken moesten, om Blanchefleur aldaar te verkoopen; hetwelk de Kooplieden hem beloofde te doen.

Het Derde Capittel.

Hoe de Kooplieden oorlof namen van den Koning, en trokken naar Nicheën, daar zy Blanchefleur verkochten aan de Admiraal van Babyloniën, die haar in zeer groote waarde hield.

Deze voorschreven Kooplieden, hebben verlof gekregen van den Koning en Koningin, en zyn te scheep gegaan, zeilende naar de Stad Nicheën, daar toen ter tyd veel machtige Kooplieden waren. Nu zoo waren aldaar twee Kooplieden uit verre Landen, die Blanchefleur gekocht, en grooten schat voor haar gegeven hebben, dus de Verkoopers blyde waren dat zy zoo goed avontuur hadden; want de Kooplieden gaven voor Blanchefleur zestig pond Gouds, honderd pond zilver, honder zindalen Laken, honderd roode Mantels, honderd goede Paarden, en drie honderd Vogels, als Valken, Havikken en Sperwers, en een kop van Goud, bovenmate kostelyk, en wiens gelyke niet meer gezien en was. Deze Kop hadt Vulcanum gemaakt, die daar op gesteld had, hoe Paris, des Konings Zoon van Trooijen, Helena ontschaakte, en hoe haar man den Koning Melanus zeer kwadelyk vervolgde, en Agamemnon een groot heir vergaderde, en de Grieken Trooijen belegde; en hoe zy met stormen de Muren beschooten, en hoe die van Trooijen van binnen haar verweerden. En op het dekzel van de Kop stond een Vogel, zoo wel gemaakt, dat hy levendig scheen, en hadt in zyne klaauwen een Carbonkelsteen, die zoo schoon scheen dat er geen kelder zoo donker was, of hy zou hem verlicht hebben, zoodat men alles daarin zoude zien en kennen. Nadat Trooijen verdistrueert was, bragt Eukas deze Kop met hem uit de Stad, die hy in Lombardiën leide, en hem zeer lief was. Als nu de kooplieden Blanchefleur gekocht hadden, zyn ze gereist tot Babyloniën, daar hy haar den Admiraal prezenteerde, die hem zoo wel aanstond, dat hy ze de kooplieden afkocht, en gaf er tienmaal zooveel Gouds voor, als zy zwaar van ligchaam was; waarover de kooplieden zeer blyde waren, en be-

dank-

dankte den Admiraal, en namen oorlof van hem. Nu bemerkte den Admiraal wel aan hare kléderen, leden en schoonheid, dat zy van een edel Geslacht was, waarom hy voornam de oude gewoonte van zyn Hof te breken, en haar te trouwen, en zyn leven lang voor zyn Vrouw te houden, en geen ander meer te willen hebben, en deed haar brengen op de Maagden Toren, daar zy van vyf en twintig Maagden, op des Admiraals bevel, geëerd en gediend moest worden, want zy binnen kort Koningin zoude worden van het geheele Ryk.

Als nu Blanchefleur zich dus alleen in een vreemd Land in een kamer bevond, werd zy zeer schreijende en klagende, zeggende: O Floris lief! wie heeft ons gescheiden? Nimmermeer zal ik u vergeten: want ik weet zeer wel, dat gy zoo wel als ik in druk zyt; want gy bemind my als u zelven. Ongelukkig moeten zy sterven, die ons dit gedaan hebben, want nimmermeer zal ik my verblyden zonder u, ô myn schoonste Lief!

Nu zal ik zwygen van Blanchefleur, en vertellen voort van den Koning, de Koningin, en van de Kooplieden, die den Koning al het groote goed gaven dat zy voor Blanchefleur gekreegen hadden.

Het Vierde Capittel.

Hoe de Koning Venus na de wederkomst der Kooplieden een kostelyk Graf liet maken, en den naam van Blanchefleur, en van de groote droefheid van Floris.

Deze Koning was verblyd over de kostelykheden door Blanchefleur verkreegen, maar de Koningin was bedrukt, zeggende: Heere, wy behoeven wel goeden raad, wat wy best doen zullen, als ons kind komt, dat hy hem niet kwelle tot de dood. Toen deed de Koning een kostelyk Graf maken van Ivooren en Marmere Kristallen, en daarop leggen een kostelyke Zark, op dewelke gemaakt waren twee Kinderen, van Goud, waarvan de eene na Floris en de andere na Blanchefleur geleek. En elk had een zeer kostelyke kroon op het hoofd. In de kroon van Floris stond een Carbonkel, die des nachts zoo sterk lichtte als of het dag was. En daar waren ook lange pypen opgemaakt, op welke de kinderen speelde, ook kuschten en omhelsden ze elkanderen. En als de wind stil was, dan stonden de kinderen ook stil, en zagen op elkanderen, en booden elkander de bloemen die zy in haar handen hadden, even als of ze levendig waren. Om geene der Jonkvrouwen was zoo kostelyk Graf ooit gemaakt, want daar waren aangezet kostelyke Steenen, als Saphiren, Colcidaniën, Amatistes, Thopassen, Hiacinten, Torboijen, Jaspren, Crizaliten en Diamanten. Daar stonden ook Letteren op van geslagen Goud, aldus leezende: In dit Graf legt Blanchefleur, die de Jongeling Floris heeft bemind met gestadige liefde. Toen deed de Koning gebieden, elk op zyn leven, dat niemand anders moest zeggen, dan dat Blanchefleur dood was. Als alle dingen aldus geordineerd waren, deed zy haren Zoon Floris ontbieden, die hierover zeer blyde was, en in korten tyd te huis kwam, daar hy zyn Vader en Moeder minnelyk groeten, en terstond na zyn lief Blanchefleur vraagde, maar niemand en durfde hem de waarheid zeggen: en terstond liep hy na haar kamer, daar hy haar Moeder vraagde, waar of Blanchefleur was, die hy daar gelaten hadt.

Toen zeide zy: Floris, my dunkt dat gy met my gekt. Toen zeide Floris: ik en doe het niet, myn lieve Vrouw, maar wilt

wilt ze my tog haastelyk roepen. Toen zeide de Vrouwe, dat zy niet wist waar ze was, maar my is geheeten om te zeggen dat zy dood is en begraven. Toen wierd Floris zeer verslagen, en viel in onmagt; dies de Vrouwe zeer verschrikt was, en riep met luider stemme zoo dat men het gantsche Hof door hoorde; waarop de Koning en de Koninggiñne haastelyk kwamen toeloopen, zeer bedroefd zynde als zy haar Kind dus zagen leggen.

Na een korten tyd is Floris van zyn onmagt by gekomen, en zeide:

De onvoorzienelyke dood zeer gryselyk
Heeft my ontschaakt zeer dieffelyk.
Blanchefleur, die my hield staande in
myn jeugd.
Nooit oogen waren op my zoo lieffelyk,
Nooit menschenmond en was my zoo
gerieffelyk,
Nooit droeg een hert te mywaards zulk
een deugd.
Zy was myn lust en myne ziele vreugd.
Haar byzyn, haar minnelyke compagnie,
Was me op de wereld de beste melodie.

Ach mogt ik die tweede dood bezweren,
Zwaarden en Lanciën zou ik gaan regten,
En myn allerliefste Blanchefleur zal ik
weeren,
Die nu gerekend is met de slegten,
Van de dood sparen de Heeren nog Kneg-
ten,
Daar ik deerlyk om moet lammenteeren,
Ik weet niet wat te doen of te ordonneeren
Anders dan altyd te klagen en kermen.
Hoopen en verlangen doen elk een ver-
blyden,
Nu en hoopten ik niet ten allen tyden.
Myne hoope en vreugde is gedaan,
Allerlei droefheid komt my bestryden,
Al zie ik blydschap 't is my een lyden,
My dunkt elk moest met myn druk zyn
begaan.
O ongenadige dood, wat hebt gy bestaan?
Myn alderliefste hebt gy genomen,
Daar en kan geen liever in 't herte komen.
O dood die my brengt in weenen,
Was er in de wereld geene
Dan die ik heb uit liefde verkooren,
Zoo denk ik van een ander kleine.
Dies ik my wel mag schryven alleene
Op deze wereld ongelukkig gebooren.
Ach had ik tog myn ryk en goed verloren,
En Blanchefleur behouden, die my wel
bekwam,
Zoo mogt ik zeggen, avontuur gaf en nam
Ons vriendelyke Brieven en Missiven.
Zy die my aan 't hert was nypende
Moet nu helaas verlooren blyven,
Daar zal geen vrugt meer van beklyven,
De struik is weg eer het bloeisel is ry-
pende.
Myn hert en bloed en tranen is zypende
Om myn Liefste die boven al schoon was,
Boven drie Godinne zy de Kroon was.
Al waar 't dat Venus, Juno en Pallas
De appel van my eischte op dat pas
Geen van die wou ik ze geven,
Want de liefste die my druk genas
Weet ik dat de schoonste was
Die leefde of ooit zal leeven,
Schoonheid, rykdom en wysheid verhe-
ven,
Daar zy een Godinne was als een wonder,
Ja, dat was myn lief byzonder.
O Moeder van alle Goden vol waarde,
Ceres, die Godinne der aarde,
Met Kalleelen gekroond tot solaas.
Die my nu alle droefheid vergaarde,
Wee my, nu gy, ô Bloem vol waarde,
De wormen zyt tot spys en aas.
Ik roep om wraak, och arme, helaas!
Kon ik tegen de dood appelleeren,
De Goden zouden my dit consenteeren,
O Charon met uw Scheepslieden faljant,
Die de zielen voert in een ander Land,
Hebt gy ook overgezet myn Liefste
schoon?
Bid tog dat Meno's haar schenkt bystand,

En in alle gebreken haar geeft de hand,
Op dat zy niet en krygt den loon.
Van Pluto, den Koning van de helsche
gronden;
Want zy zonder toeven, na myn bevroên,
Moest haar schielyk ter Scheepe spoên.

Doen nam hem zyn Moeder, en leide hem in 't Graf, daar zy zeide dat Blanchefleur lag, 't welk hem zeer schoon dagt. En als hy er op leesde, dat Blanchefleur in 't Graf lag, kreeg hy zoo groote rouw, dat hy tot driemaal toe in onmagt viel. Als hy weder by gekomen was ging hy op 't Graf leggen, en zeide: O Blanchefleur! hoe hebt ge my verlaten: wy waren op één dag geboren, te samen opgevoed, en zouden wy dan ook niet op éénen dag te samen van deze wereld scheiden? Helaas! nu hebt ge my alleen gelaten, ô Allerliefste! O bittere dood! hoe wreed straft ge my, daar ge my doet scheiden van de vreugde van myn leven: waarom verbeidt gy? kom my ontlyven, of ik zal my zelf 't leven beneemen, en alzoo varen in 't bloeijende veld, daar Blanchefleurs ziel voor eeuwig leeft.

Als Floris nu zyn klagten gedaan had zoo hief hy hem op van 't Graf, en nam uit zyn koker een goude Grifje, en zeide dit deed maken Blanchefleur, en gaf dit my haar uitverkoren, als ik voor 't laast van haar scheide, op dat ik op hare liefde denken zou, als ik dit aanzag. Nu is zy, die alleen myn troost was, gestorven; en wie zal my verlossen uit den weg daar ik nu in ben. Voorders zeide hy:

Alle wellust, blydschap of hoopen,
Die de amoreuse geest deed noopen,
Is my helaas ontslopen.
Gelyk de paling de staart ontdekt.
Als 't ligchaam sterft en 't lyf is open
Komt er kwade sap uitlopen,
En overal neergedropen,
Sap of drank die 't harte breekt.
Wat lyf versterkt in 't Graf bedekt,
Terwyl de geest vast is in vreede;
Eer dat den Mensch wordt opgewekt,
Daar onbevlekt, hert en monde spreekt.
Komt dood, want al myn vreugd is lyden;
De troost van hart is weggeraakt,
Blydschap boven aardsche dingen
Is my ontschaakt.
Te regte mag ik wel misbaren,
't Hert rust niet, het breekt, het waakt;
Door fantasien zoo geraakt, het zucht het
kraakt.
Door kermen moet elk lid bezwaren,
Zoo vol gevaren; zal ik 't verklaren
Iemand in zekerheden?
Ach neen, in 't kort, myn dagen en jaren
Zyn vol bezwaren, zonder my te sparen.
Komt dood, want al myn vreugd is
lyden.
Blanchefleur, die regte gezonde.
Gaf my 't zoet woord uit haren monde
By tyd, wylen en stonde.
Haar aanschyn was myn vreugd dikmaal,
Haar byzyn ik verdragen konde,
Haar minnen gaf my duizend wonde,
Maar nu is mynen staat te gronde.
Wel mag my deeren myn ongeval,
Nu myn Lief is van 't aardsche dal,
Met hare pure zinnen en leden.
Komt groot en smal, vervaart nu al.
Komt dood, want al myn vreugd is lyden.

Na deze woorden nam hy 't Griftje en zou hemzelven in 't hert gestooken hebben, maar de Koninginne zyn Moeder wierd dit gewaar, en wrong hem 't Griftje uit de hand, en zeide: hoe zyt gy zoo verdoold in uw minnen, dat gy u zelven dooden wilt, dan en kunt ge by u Blanchefleur in 't Paradys niet komen, maar zult moeten woonen met groote pyn en smerte, daar Thisbe en Paramus zyn, die daar zware tormenten lyden; daar zy met elkander

zoe-

zoeken troost te hebben, maar nimmermeer zullen zy die genieten. Daarom, myn lieve Kind, weest nu te vreeden, want ik weet nog zulke konsten waar door ze weder levendig worden.

Daarna is zy tot den Koning haren Heer gekomen, en zeide zeer vervaart: Heer Koning, wilt u ontfermen over uw Kind, zie hier 't Griftje daar hy hem zelve mede zou gedood hebben, had ik 't hem niet onvoorziens uit de hand gewrongen. En waar 't dat hy op zulk een wyze om 't leeven kwam, dewyl wy geen meer Kinderen hebben dan hem, wy zouden groote schade en schande in ons Land hebben. Dus zegt nu Heere wat best gedaan is. Toen zeide de Koning, zeg hem dat hy zich verblyden mag, want zyn lieve Blanchefleur nog in 't leeven is. Aldus is zy van den Koning gescheiden, en tot Floris haar Zoon gekomen, en nam hem by zich alleen, zeggende: en wilt niet meer weenen, ik zal u de waarheid zeggen van uw lief; want zy en is in het Graf niet, gelyk gy zien kunt; (en zy deeden de Zark er af neemen) maar wy meende dat gy de liefde tot haar zoudt hebben vergeeten, en uwe zinnen op een Konings Dogter zou gezet hebben, 't welk wy liever gewild hadden, dan dat gy Blanchefleur ten Vrouwe zoudt neemen, die onedel is en een Christen. Daarom wilde uw Vader Blanchefleur gedood hebben, maar ik hield ze in 't leeven. Toen deed hy haar aan twee Kooplieden verkoopen in een vreemd Ryk, voor zeer kostelyke schatten. Als Floris in het Graf nu niets en vond, was hy zeer verblyd, en vermaande nimmermeer te rutten, of hy zou zyn Lief gevonden hebben, want hy om haar lyde.

Het Vyfde Capittel.

Hoe Floris oorlof nam van zyn Vader en Moeder, en de reize aannam om Blanchefleur te zoeken.

Als Floris nu deze waarheid gehoord hadt, zoo ging hy na zynen Vader, en zeide: Vader, u zal believen my nu oorlof te geven om Blanchefleur te zoeken, want ik geen rust zal hebben voor dat ik haar gevonden heb. Toen wierd de Koning bedroefd, en vervloekte den dag op welke men haar verkogt hadt, en wilde Blanchefleur wel voor tien pond duurder weder koopen, dan zy verkogt was, hadt hy ze maar weten te krygen; en zeide tot Floris: myn Zoon! blyf by my, ik zal u bezorgen eene schoone Vrouwe, van edele Geslachte, die met eere de Kroon dragen mag.

Toen zeide Floris, niet alzoo myn lieve Heer Vader, want er leeft geen Vrouw in de wereld die ik beminne dan Blanchefleur, daarom wil 't u believen my oorlof te geven. Toen sprak de Koning, dewyl gy nu vast wegreizen wilt. zoo zal ik u geven al wat u noodig is, van Kleederen, Paarden, Knegten en Geld. Waarop Floris antwoorde: Heer Vader, het dunkt my best dat ik reize gelyk een Koopman die koopen en verkoopen wil: twaalf Muilezels zullen voor my gaan, waarvan men er drie zal laden met Hoeden, drie met gemunte Penningen, twee met goude Kleederen van zyde, Fluweel en Scharlaken, en de andere vier zullen dragen Bontwerk, wit en graauw. En tot de Muilezels zult gy my geven twaalf Byloopers, en dan zult gy my geven twaalf Schildknegten die my bewaren, een van uwe Drossaten, en een Kamerling, die zeer wys is; als mede de twee Kooplieden die haar verkogten,

En in alle gebreken haar geeft de hand,
Op dat zy niet en krygt den loon.
Van Pluto, den Koning van de helsche
gronden;
Want zy zonder toeven, na myn bevroên,
Moest haar schielyk ter Scheepe spoên.

Doen nam hem zyn Moeder, en leide hem in 't Graf, daar zy zeide dat Blanchefleur lag, 't welk hem zeer schoon dagt. En als hy er op leesde, dat Blanchefleur in 't Graf lag, kreeg hy zoo groote rouw, dat hy tot driemaal toe in onmagt viel. Als hy weder by gekomen was ging hy op 't Graf leggen, en zeide: O Blanchefleur! hoe hebt ge my verlaten: wy waren op één dag geboren, te samen opgevoed, en zouden wy dan ook niet op éénen dag te samen van deze wereld scheiden? Helaas! nu hebt ge my alleen gelaten, ô Allerliefste! O bittere dood! hoe wreed straft ge my, daar ge my doet scheiden van de vreugde van myn leven: waarom verbeidt gy? kom my ontlyven, of ik zal my zelf 't leven beneemen, en alzoo varen in 't bloeijende veld, daar Blanchefleurs ziel voor eeuwig leeft.

Als Floris nu zyn klagten gedaan had zoo hief hy hem op van 't Graf, en nam uit zyn koker een goude Grifje, en zeide dit deed maken Blanchefleur, en gaf dit my haar uitverkoren, als ik voor 't laatst van haar scheide, op dat ik op hare liefde denken zou, als ik dit aanzag. Nu is zy, die alleen myn troost was, gestorven; en wie zal my verlossen uit den weg daar ik nu in ben. Voorders zeide hy:

Alle wellust, blydschap of hoopen,
Die de amoreuse geest deed noopen,
Is my helaas ontslopen.
Gelyk de paling de staart ontdekt.
Als 't ligchaam sterft en 't lyf is open
Komt er kwade sap uitlopen,
En overal neêrgedropen,
Sap of drank die 't harte breekt.
Wat lyf versterkt in 't Graf bedekt,
Terwyl de geest vast is in vreede;
Eer dat den Mensch wordt opgewekt,
Daar onbevlekt, hert en monde spreekt.
Komt dood, want al myn vreugd is lyden;
De troost van hart is weggeraakt,
Blydschap boven aardsche dingen
Is my ontschaakt.
Te regte mag ik wel misbaren,
't Hert rust niet, het breekt, het waakt;
Door fantasien zoo geraakt, het zucht het
kraakt.
Door kermen moet elk lid bezwaren,
Zoo vol gevaren; zal ik 't verklaren
Iemand in zekerheden?
Ach neen, in 't kort, myn dagen en jaren
Zyn vol bezwaren, zonder my te sparen.
Komt dood, want al myn vreugd is
lyden.
Blanchefleur, die regte gezonde.
Gaf my 't zoet woord uit haren monde
By tyd, wylen en stonde.
Haar aanschyn was myn vreugd dikmaal,
Haar byzyn ik verdragen konde,
Haar minnen gaf my duizend wonde,
Maar nu is mynen staat te gronde.
Wel mag my deeren myn ongeval,
Nu myn Lief is van 't aardsche dal,
Met hare pure zinnen en leden.
Komt groot en smal, vervaart nu al.
Komt dood, want al myn vreugd is lyden.

Na deze woorden nam hy 't Griftje en zou hemzelven in 't hert gestooken hebben, maar de Koninginne zyn Moeder wierd dit gewaar, en wrong hem 't Griftje uit de hand, en zeide: hoe zyt gy zoo verdoold in uw minnen, dat gy u zelven dooden wilt, dan en kunt ge by u Blanchefleur in 't Paradys niet komen, maar zult moeten woonen met groote pyn en smerte, daar Thisbe en Paramus zyn, die daar zware tormenten lyden; daar zy met elkander

zoe-

zoeken troost te hebben, maar nimmermeer zullen zy die genieten. Daarom, myn lieve Kind, weest nu te vreeden, want ik weet nog zulke konsten waar door ze weder levendig worden.

Daarna is zy tot den Koning haren Heer gekomen, en zeide zeer vervaart: Heer Koning, wilt u ontfermen over uw Kind, zie hier 't Griftje daar hy hem zelve mede zou gedood hebben, had ik 't hem niet onvoorziens uit de hand gewrongen. En waar 't dat hy op zulk een wyze om 't leeven kwam, dewyl wy geen meer Kinderen hebben dan hem, wy zouden groote schade en schande in ons Land hebben. Dus zegt nu Heere wat best gedaan is. Toen zeide de Koning, zeg hem dat hy zich verblyden mag, want zyn lieve Blanchefleur nog in 't leeven is. Aldus is zy van den Koning gescheiden, en tot Floris haar Zoon gekomen, en nam hem by zich alleen, zeggende: en wilt niet meer weenen, ik zal u de waarheid zeggen van uw lief; want zy en is in het Graf niet, gelyk gy zien kunt; (en zy deeden de Zark er af neemen) maar wy meende dat gy de liefde tot haar zoudt hebben vergeeten, en uwe zinnen op een Konings Dogter zou gezet hebben, 't welk wy liever gewild hadden, dan dat gy Blanchefleur ten Vrouwe zoudt neemen, die onedel is en een Christen. Daarom wilde uw Vader Blanchefleur gedood hebben, maar ik hield ze in 't leeven. Toen deed hy haar aan twee Kooplieden verkoopen in een vreemd Ryk, voor zeer kostelyke schatten. Als Floris in het Graf nu niets en vond, was hy zeer verblyd, en vermaande nimmermeer te rutten, of hy zou zyn Lief gevonden hebben, want hy om haar lyde.

Het Vyfde Capittel.

Hoe Floris oorlof nam van zyn Vader en Moeder, en de reize aannam om Blanchefleur te zoeken.

Als Floris nu deze waarheid gehoord hadt, zoo ging hy na zynen Vader, en zeide: Vader, u zal believen my nu oorlof te geven om Blanchefleur te zoeken, want ik geen rust zal hebben voor dat ik haar gevonden heb. Toen wierd de Koning bedroefd, en vervloekte den dag op welke men haar verkogt hadt, en wilde Blanchefleur wel voor tien pond duurder weder koopen, dan zy verkogt was, hadt hy ze maar weten te krygen; en zeide tot Floris: myn Zoon! blyf by my, ik zal u bezorgen eene schoone Vrouwe, van edele Geslachte, die met eere de Kroon dragen mag.

Toen zeide Floris, niet alzoo myn lieve Heer Vader, want er leeft geen Vrouw in de wereld die ik beminne dan Blanchefleur, daarom wil 't u believen my oorlof te geven. Toen sprak de Koning, dewyl gy nu vast wegreizen wilt, zoo zal ik u geven al wat u noodig is, van Kleederen, Paarden, Knegten en Geld. Waarop Floris antwoorde: Heer Vader, het dunkt my best dat ik reize gelyk een Koopman die koopen en verkoopen wil: twaalf Muilezels zullen voor my gaan; waarvan men er drie zal laden met Hoeden, drie met gemunte Penningen, twee met goude Kleederen van zyde, Fluweel en Scharlaken, en de andere vier zullen dragen Bontwerk, wit en graauw. En tot de Muilezels zult gy my geven twaalf Byloopers, en dan zult gy my geven twaalf Schildknegten die my bewaren, een van uwe Drossaten, en een Kamerling, die zeer wys is; als mede de twee Kooplieden die haar verkogten,

ten, want die best zullen weten waar zy haar konde zoeken. En is 't dan dat ik haar vinde, en met schatten koopen kan, dan zal ik die ontbieden, en dan verblyd weede keeren in ons Land.

Als Floris nu aldus gesprooken hadt werd zyn Vader zeer weenende, en deed voor hem bereiden al wat hy begeerde, en gaf hem eenen Tellenaar zeer kostelyk gekleed en rykelyk versierd. Op deze Tellenaar deed hy zyn Zoon zitten, en deed hem twee vergulde spooren aandoen. Toen gaf hem zyn Moeder eenen Gouden Ring met een Steen daar zy wonderen van sprak, en beval hem dat hy dien altoos by hem houden zoude. Want, zeide zy, zoo lang als gy deze Ring by u hebt, zoo en hebt gy niet te zorgen voor Beesten, voor vuur, voor Water, nog Wapens of iets dat u beschadigen kan, maar zal gestadig vinden dat hy zoekt. Toen nam Floris de Ring, en stak hem aan zynen vinger, en bedankte zyne Moeder voor zulk een groote gifte. Dus heeft Floris ten laatsten oorlof genomen, daar groote droefheid om bedreeven wierd, byzonder van zyn Vader en Moeder, die hem met bedrukte herte driemaal kusten, want zy meenden hem na die tyd niet meer te zien, gelyk ook gebeurde.

Aldus vertrok Floris om Blanchefleur te zoeken, en nam voor haar te vinden, of altoos in eenzaamheid te leeven, en niet weder te keeren. En hy reisde met zyn gezelschap na Nicheen, daar de Kooplieden voorheen met Blanche-

che.

chefleur na toe vaarden, alwaar zy in korten tyd met goed avontuur aankwamen, en namen herberg by eenen ryken Man, daar alles was dat hun behoefde, zoo dat zy goede cier maakte. Maar Floris was altoos bezwaard, peinsende altyd op zyn zoete Lief, en zat aan de tafel te eeten, maar hy en wist niet of hy Brood of Vleesch in zynen mond ſtak. Zoodra de Waardinne dit gewaar werd, zeide zy tot haren Man: myn Heere, ziet gy niet hoe bedroefd dezen Jonkheer zit, en zoo dikwils zucht, zittende gedurig in gepeins. Al zeggen zy dat ze Kooplieden zyn, my dunkt dat er andere zaken zyn, die zy zoeken. En de Vrouwe zeide overluid tot Floris: Jonkheer, ik heb wel gemerkt dat gy aan deze maaltyd lang hebt gezeeten in zwaar gepeins, en hebt zeer weinig gegeten. Gy en gelykt niet kwalyk van wezen, zeden en maniere, naar eene zeer ſchoone Maagd, die niet lang geleeden hier was, en dikwils ook zeer ſterk zuchte; men noemden haar Blanchefleur, en dikwils weenden zy om haar Lief dien zy minde, Floris geheeten, om wien zy verkogt werd.

Als Floris Blanchefleurs naam hoorde noemen, en gaf hy de Vrouw geen antwoord, zoo vol werd hem zyn gemoed, dat hy niet wist waar hy was. Toen hy nu tot hemzelven gekomen was, gaf hy haar een ſchoone verguldde Kop, en zeide tot de Vrouwe, deze Kop geeve ik u, om dat ge my de eerſte nieuwe mare van Blanchefleur heb gezegd; want ik niet en wist waar ik ze zoeken zoude. Nu zal ik haar volgen tot Babyloniën, alwaar gy zegt dat ze na toe getrokken is. De Waardinne bedankte Floris hierop voor de gifte, en Floris huurde een Schip om na Babyloniën te varen, en beſtelde alle zyne Goederen en Knegten daarin, en zende zoo lang tot zy kwamen aan een Stad, Blandus geheeten. En als zy in de Stad gekomen waren, gingen zy ter herberge by eene ryken Man, waar zy wel getracteert werden.

Als Floris nu ter Tafel gekomen was, zat hy al te fantaiſeeren en te peinſen op zyn zoete Lief. De Waard dit bemerkende, zeide tot hem: Jonkheer, waarom maakt gy geen goede cier? overkomt u iets? Maar Floris zweeg ſtille. Toen zeide de Waard tot hem: ik moet u wat vertellen om de fentaiſſen te verdryven.

't Is eenen korten tyd geleden, dat hier 's nagts eenige Kooplieden waren, die ik meende dat uit Spanje kwamen, en bragten met zich eene Jonkvrouwe, die naar u zeer wel gelykt, en van groote droefheid niet eeten of drinken kon, en Blanchefleur genaamd was. Toen zeide Floris: Heer Waard, weet gy niet meer te zeggen waar ze heen gingen, toen ze van u ſcheidde. De Waard zeide: Jonkheer, zy trokken na Babyloniën.

Toen nam Floris een rooden Scharlaken Mantel, en een ſchoone Nap, en zeide: Heer Waard, deze giften zyn voor u, en daar door zult ge aan Blanchefleur gedenken. Hier over was de Waard zeer blyde, en zeide: den Hemel geeft dat gy uw Lief zonder zorge moogt verkrygen.

Als zy nu alle gegeten hadden zoo gingen zy ter ruste, en des s'morgens vroeg wekte Floris zynen Kamerling, hem beveelende, dat hy het andere gezelſchap oproepen zoude, opdat zy ook met hem reizen mogten. Toen geleide hem de Waard buiten de Stad, op het regte pad, waar zy aan een water kwamen, de Serie genaamd, daar een Brug

 over

over lag, maar om dat hy Paarden en ander goed by zich hadt, zoo en mogt hy daar niet over. Maar aan de Brug stond een Cypressenstok, daar een Ivooren hoorn aan hing, en zoo wie de Veerman hebben wilde, die blies op die hoorn, want over het water was een plaats, Montsolys geheeten. Zoo nam Floris de hoorn, en blies dat men het te Montsolys hoorde; en de Veerlieden kwamen, en laadde hare Veerschepen, en de Meester kwam met een Boot, en nam Floris in dezelve. Als de Meester Floris nu zoo bedroeft zag staan, zeide hy tot hem: Jonkheer, waar wilt ge na toe varen, en wat zoekt gy in dit Land. Toen zeide Floris, gy ziet dat wy Kooplieden zyn, wy wilden gaarn te Babyloniën zyn, maar 't is nu te laat om verder te reizen; hebt gy hier geen herberg voor ons en voor onze Paarden. Toen zeide de Meester: myn Heer, ik heb hier goede herberge, maar de oorzaak dat ik u aansprak zal ik u zeggen. 't Is boven een vierendeelsjaars niet geleeden, dat hier een Jonkvrouw met my overvoer, die naar u zeer geleek, en die men Blanchefleur noemde. Als Floris dat berigt van hem hoorde, was hy zeer verblyd, en vroeg hem, waar zy heenen vaarde, toen ze van hem scheidde. Jonkheer, antwoordde de Meester, zoo ik vernomen heb bleef zy te Babyloniën.

En Floris hieldt hem zeer blydelyk, maar gaf aan den Meester niet te kennen, dat hy om Blanchefleur aldaar was gekomen, gelyk hy aan de andere gedaan hadt.

Aldus is Floris met zyn gezelschap des nagts by dien Man ter herberge gebleeven, en des morgens bereidde hy hem om voort te reizen. Toen vraagde Floris de Waard, of hy geen goede Vrienden te Babyloniën hadt, die hem herbergen zouden, en hem behulpig en raadzaam zyn koude naar zynen wille. Toen zeide de Waard, ja ik, maar eer gy te Babyloniën zyt, komt gy aan een groot en wyd water, daar een Brug over leid; en daar zult gy vinden een Man die de Tol ontfangt van de geene die over de Brug gaan willen; deze Man is myn beste Vriend, en heeft binnen de Stad Huizen en Logys, daar hy u wel in herbergen zal; en neemt mynen Ring, en geeft hem dien tot een teken, dat ik u aan hem zende.

Het Zesde Capittel.

Hoe Floris met zyn gezelschap binnen Babyloniën kwam, en van den raad die hem zynen Waard gaf om Blanchefleur te krygen.

Aldus is Floris van de Waard afgescheiden; en is voormiddag aan het water gekomen daar hem de Waard van gesproken hadt, en gaf de Man den Ring, dien hy zeer wel kende. En Floris zeide tot hem alzoo als hem de Waard gezegd hadt, en die Man deed Floris en de zyne leiden ter herberge, tot zynen huize.

Als Floris des anderen daags ging wandelen,* en bezag de groote mogentheid van den Admiraal, en de sterkheid van de Stad, werd hy half disperaat en mistroostig, en zeide by hemzelven: nu ben ik daar Blanchefleur is, maar wat baat het my nu; ik heb onwyslyk gedaan dat ik uit myns Vaders Ryk ging. Ik had wel een ander Lief gekreegen; het is beter dat ik wederom terug reize, om alzoo myn zelve te salveeren. Wie ken ik hier die ik myne zaken vertrouwen durf; want wordt 't den Admiraal gezegd, hy zal my doen vangen en dooden. Ik weet ook wel dat

den

den Admiraal, om al het Goud van zyn Land, Blanchefleur niet zal laten wegvoeren; en wat zoek ik dan hier? In dit gepeins ſtond Floris, tot dat de Waard t'huis kwam, die tot hem zeide: Vriend! hoe ſtaat ge dus bedeesd? overkomt u ook iets aan de herbergen, dat ik beteren kan? Neen Heere, maar ik wensch dat ik zoo lang leeve, dat ik u regt kan danken voor 't goede dat ge aan myn doet: maar ik vreze dat ik 't kwalyk zal kunnen verkrygen.

Toen zeide de Waard: laat ons gaan eeten, en na den eeten zal ik raad vinden om u na myn vermogen te helpen. Als zy nu aan den Maaltyd waren liet Floris een Nap halen, en deed die vol Wyn ſchenken; en het was dezelfde Nap daar Blanchefleur om verkogt was, en daar de Waard terſtond aan zag, hoe Paris Helena ontſchaakt hadt.

Toen werd Floris zeer bedroefd, en zeide by hemzelven: och of den Hemel

gave dat ik met myn lief Blanchefleur weg varen mogt; wat blyde dag zou my dat zyn. Met een zoo liepen hem de tranen over zyn wangen, het welk de Waardinne, Lotaris genaamt, vernam, en zeide tot haren Man Daris: laat ons de tafel afneemen, want dezen Jonkheer heeft weinig lust tot eeten, en laat ons hem wat vertroosten.

Als nu de tafel afgenomen was, zeide de Waard, Jonkheer, wilt my nu zonder zorge zeggen en openbaren wat u zoo mistroostig maakt, en ik zal u ten beste raden wat ik kan. En de Vrouwe ſprak tot hem: myn Heer! aan alle uwe maniere en zeden gelykt gy na Blanchefleur, die vyftien dagen lang in ons huis was, in groote droefheid, en klaagden dat zy verkogt was om een Jonkheer, dien zy beminde, en waarom ze dikwyls deerlyk zuchtte. En hoe den Admiraal haar kogt van die Kooplieden, die haar te Nicheën gekogt hadden, en woog ze het tienvoud met Goud op. Hierom dunkt my, Heer Doris, deze ſchoone Jonkvrouwe moet een van beiden zyn, of der Jonkvrouwe Broeder, of haar Lief.

Toen hief Floris zyn hoofd op, en werd zeer verblyd, en zeide: ik ben haar Broeder, en niet haar Lief. Wy hebben eenen Vader en eenen Moeder. Toen zeide Doris, Jonkheer, behoudens uwe eere, zegt ons de waarheid, zyt gy om haar uitgekomen, zoo hebt gy zottelyk gedaan, want wist het den Admi-

miraal, hy soude u doen dooden. Myn Heer, sprak Floris, ik sal u de waarheid seggen: ik ben des Konings van Spanje's Zoon, en hebbe lange tyd myn lief Blanchefleur gesogt, die my ontstolen was, want sonder haar kan ik niet leven. Dus kunt ge my raad geven, dat ik haar weder kan verkrygen, dan sal ik u loonen met soo veel gelds als gy begeert; want ik moet se binnen een maand hebben, of ik moet om harent wille sterven. Waarop Daris antwoordde, Jonkheer, dat waren schandelyk, dat gy uw leven verloor, door 't beminnen eener Vrouwe. Maar om haar te verkrygen weet ik geen raad, want om heel de wereld soo en sou men Blanchefleur van den Admiraal niet durven afneemen, want hy is soo magtig, dat hy wel honderd en vyftig Koningen onder syn gebied heeft; en de Stad van Babyloniën is wyd en breed twintig mylen, en de muren syn dik en hoog seventien stellingen, en syn van sulk een harde stoffe gemaakt, dat er geen yser kan tegen bestaan, waarom die van binnen ook geen Vyand ontsien; ook syn er in de muren gemaakt drie en dertig kostelyke stale Poorten, en daar syn ook seven honderd Toorens in, soo groot als ooit een Mensch gesien heeft. Die Toorens houden zeven honderd van de aanzienlykste Heeren van Babyloniën, die de Stad en de Vesten bewaren; en elk van de Baronnen en Heeren is soo magtig, dat sy voor een Koning niet wyken en soude. Dus, dunkt my, is 't groote sotheid dat gy dit ondernomen hebt. En ook in 't midden van dese Stad staat een kostelyk Slot, daar vier wooningen op syn, en op de vierde en hoogste woont Blanchefleur, met seven anderen Jonkvrouwen, elk op een schoone en kostelyke kamer, waarvan de deuren van ebbenhout syn gemaakt, dat nimmermeer en verrot, noch met vuur en verbrand, en de vensteren syn van welriekende Mirtenhout. Ook syn de deuren met goude lasuur vercierd, en wonderlyke dingen staan daar aan gemaakt; en om dat er de Jonkvrouwen op woonen, soo is se geheeten der Jonkvrouwen Toren. In 't midden van desen Toren staat een Pylaar van Kristal, en daarby springt een Fontein tot de hoogste vensteren, en dan daalt se weder neer. En aan de eerste Pylaar staat een trap, daar de Jonkvrouwen afgaan in der Admiraals kamer, en daar hem veertien dagen lang alle morgen en alle avonden twee van dese Jonkvrouwen dienen, als hy opstaat en ter ruste gaat. De Torenwagter is uitermaten fel; al wie de Toren genaakt, en hem geen voldoende redenen geeft, waarom hy daar kwam, die sou hy dooden. Ook syn er sestien Mannen, seer wreed, die de wooningen van den Toren bewaren, en nagt noch dag en slapen. Nog is er een wonderlyk stuk dat ik u sal verhalen.

De Admiraal is gewoon alle jaren een Wyf te trouwen. Op 't einde van 't jaar ontbiedt hy alle de Heeren, Prinsen en Koningen van syn Ryk, en als sy alle vergaderd syn, soo doet hy de Vrouwen alle voor hem brengen, en haar het hoofd afslaan van een Ridder, om dat er niemand anders by en sal slapen.

Dus moet syn Vrouwe die eere bekoopen met seer groote rouwe, ja met de dood. Als dit gedaan is soo doet hy de Jonkvrouwen beneden komen van de Toren in eenen Boomgaart, dat se alle seer bedrukt doen; want niemand en begeert de eere om Koninginne te syn, om de dood, die se verwagten na dit jaar.

Zeer

Zeer ſchoone muren zyn om deze Boomgaart gemaakt van Goude en van Laſure; en men vindt het gantſche jaar door nergens zulke goede vruchten als in dezen Boomgaart. Daarin wast Gember, Kaneel, Groskers, Nagelen, Muscaten, Muscaten-bloemen, en 't is er zoo genoegelyk van zoeten reuke, gezangen, en alle liefelyke bloemen, dat een Mensch denk te wezen in het Aardſche Paradys. In 't midden van de Boomgaart ſtaat een Fontein, en daar boven een Boom die altoos bloeit, daar Bloemen op ſtaan van veelerleie vrugten; en zoo ſchielyk als de Bloem valt of afgeplukt wordt, zoo ras is er weder een andere aangewasſen.

Dan gaat de Admiraal zitten met zyne Heeren, nevens de Boom, en dan moeten de Jonkvrouwen daar pasſeeren, elk byzonder voorby de Fonteinen. En als er voorby gaan die Maagd zyn, zoo blyft 't water van de Fonteinen ſchoon en klaar, en die mogen met blydſchap wederkeeren. Indien er iemand voorby komt die geen Maagd is, zoo word het water van de Fonteinen dik en onklaar, en de Vrouwe werd zoo rood als bloed. Daarna doet de Admiraal de Jonkvrouwen weder komen, onder den Boom die bebloeit ſtaat, en op wien dan een Bloeme valt, die neemt hy, voor alle de anderen, dat jaar tot eene Vrouwe; en doet haar met eere kroonen, maar op 't einde van 't jaar doet hy haar dooden. En is er dan ook een van de Jonkvrouwen die hy meest bemind, daar doet hy met toverye de Bloeme op vallen.

Dus, ſchoon Jonkheer, ik weet geen een zoo wys, die u hier raad geven zoude, dat gy Blanchefleur moogt verkrygen, want nog binnen een maand zal de Admiraal zyne Heeren ontbieden om Feest te houden op zyne Bruiloft, en dan moeten alle de Jonkvrouwen voor hem in de Boomgaart komen, want zoo als ik gehoord hebbe, bemindt hy Blanchefleur zoo zeer om hare ſchoonheid, dat hy ze trouwen wil, en houden haar zyn leven lang voor hem.

Och, lieve Heer Waard, zeide Floris, geeft my raad wat ik best zal doen, of ik haar opentlyk wil eisſchen, want wat ik voor haar lyde, en zal my niet pynen, zoo verre als zy 't verneemen kan; want ik weet wel zy zal kortelyk de dood ſmaken, en volgen my na, en dan zal haar ziel komen by de mynen, om bloemkens te leezen in 't Aardſche Paradys, daar zullen wy onze geneugtens dan blyven waarnemen. Toen zeide Daris, Jonkheer, ik zal u geven de beste raad; gy moet morgen vroeg opſtaan, en bezien de Toren daar Blanchefleur op woont; en dezelve met voeten meeten.

Dan zal de Torenwagter u met harde woorden vragen wat gy daar te doen hebt; en antwoord hem dan zagtelyk, dat gy gaarne in uw Land zulke Torens zoudt laten maken. En als hy u van groote dingen zal hooren ſpreeken, zal hy kennisſe met u maken, en u nooden om het Schaakſpel met hem te ſpeelen, want hy dat gaarne doet; maar ſpeelt dan met hem om niet minder dan honderd Byſanten, en wint gy dien, zoo geeft hem zyn geld weder, en ook 't uwe, zoo lief als gy u zelven hebt; en komt dan des anderen daags weder, en zet twee honderd Byſanten, en ten derden dage vier honderd Byſanten, en geef hem alles weder wat gy van hem winnen zult, met uw byzetgeld daar by: maar uwen Nap en zult gy niet te ſpeelen zette, want hy zal hem begeeren als hy hem ziet, en er wel duizend mark Gouds voor willen geven; maar gy moet die niet aan hem verkoopen nog verſpeelen, maar bieden hem

hem de Nap ten geschenke, opdat hy hem van u in vriendschap neeme. Dan zal hy by hem zelven peinzen hoe hy u dit geschenk zal kunnen vergelden, en dan zal hy u ten laatsten alle trouw en bystand zweeren, en helpen u alzoo uit uw ongeval.

Het Zevende Capittel.

Hoe Floris het Schaakspel speelden met den Wagter, en hoe Floris de Wagter omkogt, en trouw deed zweeren om by Blanchefleur te komen.

Doen is Floris na den Toren gereden, na den raad zyns Waards, dien hy zeer naauw hadt opgemerkt. Niet lange hadt hy de Toren gezien, of hy werd van de Wagter zeer vergramd toegesprooken, die hem vraagde wat hy zoo naby de Toren te doen hadt, en of hy een Bespieder was. Maar Floris gaf hem zoete antwoorde, zoo dat de Wagter wel te vreede was, en vraagde hem of hy 't Schaakspel met hem wou speelen, hetwelk Floris consenteerde. Doe vraagde hem de Wagter om hoe veel hy speelen wilde? Floris zeide, om honderd bysanten. Toen liet de Wagter een Ievooren Schaakspel halen, en zy begonnen te speelen; maar Floris won 't spel, waar over de Wagter by zich zelve toornig werd. Toen dagt Floris om hetgeen dat hem zyn Waard gezegt hadt, en gaf hem zyn geld weder, en zyn eigen geld daarby toe, waar over de wagter zeer blyde was, en bad hem dat hy des anderen daags weder komen zoude, hetwelk hem Floris beloofde. Toen gingen ze om twee honderd Bysanten speelen, maar Floris won 't insgelyks, doch gaf hem al het geld weder, zoo als hy te vooren gedaan hadt, waar over de Wagter nog blyder was, en zeide dat hy tot zynen dienst gereed was, als hy hem noodig had. Dit was Floris aangenaam om te hooren, hoopende dat hy door hem eenige troost zoude verkrygen van Blanchefleur. Des derden daags hebben zy weder gespeelt om vier honderd goude Bysanten, maar de Wagter verloor 't als vooren, en waarom hy zeer vergramd werd. Maar Floris gaf hem toen ook zyn verlooren geld weder, en nog zyn eigen geld daarby; waarom de Wagter zeer verblyd was, en bragt hem in zyn herberg ten eeten. En Floris hadt met hem gebragt zyne kostelyke Nap, die de Wagter zeer naauwkeurig bezag, en vraagde hem, of hy ook die Nap wilde byzetten en verspeelen, hy zou er duizend Mark Gouds tegen zetten; maar Floris en wilde dat niet doen, en zeide, is 't dat 't my gebeurd dat ik u van nooden heb, en gy my behulpzaam zyn wilt, dan zal ik u de Nap geven. De Wagter hoorende de schoone presentatie van de Nap, werd bevangen met gierigheid, en beloofde hem trouw daar 't in zyn magt was. Toen schonk hem Floris de schoone Nap, waar over de Wagter zeer verblyd was, en zwoer, dat, zoo hy iets van hem begeerde, hy dat gaarne zou volbrengen.

Toen vertelde hem Floris opentlyk hoe dat hy zyn Vriendinne, de schoone Blanchefleur, die daar boven in de Toren verwerven moest, of hy zou de dood sterven. De Wagter dit hoorende, werd zeer bedroeft van zyne belofte, en zeide: ô Vriend! uwen rykdom heeft my verleid, want ons beider leven zal haast, duchte ik, geeindigt worden.

Maar niet te min om uwe begeerten te volbrengen, zoo zult ge tot de derde dag in uw herberg keeren, want dan is 't de eerste dag van Mey, dan

zal

zal ik laten zoeken de edelste bloemen die men vinden kan, en zal die Blanchefleur uwen Beminde zende met eene groete, in eene korve, en dat met zulk een practyk, dat ik u in die korve tot de schoone Blanchefleur zal zenden, op den Toren, daar zy nu is. Als Floris dit nu van de Wagter hoorde, was hy zeer verblyd, en is tot de herberg gegaan.

En de Wagter deed zoeken alle de Bloemen die men vinden kon, om die aan de Jonkvrouwe te zenden, en in de korve te vullen. En deed maken eenen korf, zeer proper, dien hy Blanchefleur zenden wilde, Met Floris er in, zoo als hy belooft hadt.

Het Achtste Capittel.

Hoe Floris met een korf vol bloemen op de Toren gedragen was.

Als nu de Meidag gekomen was, daar Floris zoo na verlangde, kwam hy in rood Purper gekleed, zoo als hem de Wagter gezegd hadt, om dat hy na de roode Roozen gelyken zoude. Doe nam de Wagter eenen korf in zyn kamer, daar hy Floris in deed zitten, en de Wagter zette hem een Roozenhoed op zyn hoofd, en dekte hem zoodanig met bloemen, dat hem niemand konde zien, en riep twee sterke knapen, en zeide tot hen: neemt deze Roozen, en draagt ze boven op de Toren voor Blanchefleurs kamer, en zegt haar: dat ik haar dezen korf zende, en komt terstond weder tot my.

En de Knapen deeden alzoo, en vloekten tegen elkander, en zeiden, dat ze nooit zwaarder Bloemen gedragen hadden; maar zy wisten de deur van Blanchefleurs kamer niet, en bragten ze voor Claris deure, zeggende tot haar: Jonkvrouwe Blanchefleur, dit present heeft u de Torenwagter gezonden. Toen Claris, Blanchefleur hoorde noemen, zoo zeide zy tot de Knapen niet, dat zy aan de verkeerde kamer waren, maar lachte, en dankte hen, en ging na de korf, en nam er een Roos uit, die haar aanstond.

Doe meende Floris dat het Blanchefleur was, en sprong uit de korf, waarvan de Jonkvrouwe zeer vervaard was, en uitriep! ô wat komt hier uit! waarop alle de andere Jonkvrouwen by haar kwamen, en vraagden of haar iets overkwam. Als Floris dit hoorde viel hy neder, en zy dekten hem met Roozen; en het kwam terstond in haren zin, hoe dat Blanchefleur haar pleeg te zeggen van een Jonkheer, dien zy minde, die uit Spanje was, en dat hy op haar zeer wel gelykte. Als zy dit nu overdagt, peinsde zy op 't present dat haar gezonden was, en zeide tot de andere Jonkvrouwen, al lagchende, dat een horsel uit de Bloemen kwam, in haar aangezicht, waarvan zy zoo vervaard werd, dat zy haar niet konde onthouden zonder roepen, en waarop de Jonkvrouwen al weder in haar Kamer zyn gekomen.

O wat pyn, wat angst hadt Floris nu wel! als dat deze Jonkvrouwe Claris, die een der Hertogen Dogter van Algiën was, nu eens wist!

En de schoone Blanchefleur en Claris waren zoo groote Gezellinnen, dat ze elkander altoos hunnen nood klaagden, en zy diende beide den Admiraal, des morgens en des avonds; ook stonden hare kamers by elkander. Toen ging Claris weg, en sloot haar deur, opdat men de Jongeling niet en zoude merken, en kwam tot Blanchefleur, die neder zat, en zuchtte om haar Lief, in zware gedachten, en zeide tot haar: Blanchefleur gaat met my, ik zal u fraaje Bloe-

Bloemen laten zien; ik weet wel gy en zag geen fraaijer dan die zyn. Toen zeide zy, lieve Claris, ik heb in myn herte zoo veel druks, dat ik na geen Bloemen en vrage, om dat ik zoo verre van myn Lief af ben, en myn Lief van my; want gy weet ook wel dat my groote droefheid nakende is. De Admiraal meent my nog in deze maand ten Vrouwe te neemen, maar dat zweerre ik zal niet geschieden. Och Floris Lief! dat was een groote misdaad; ik zal oorzaak geven dat hy my haast verstaan zal, kan ik hem anders niet ontgaan. Ik wil liever myn leven verliezen, dan Floris te verlaten. Verder zeide zy:

O Verdrietelyke tyd, alle tyden te lank,
Al uw geklank is droefheids gezang,
Wanneer ik zyn troostlyk aanschyn blank,
Aldus derven moet.
Ik vinde helaas myn verstand verkrankt,
In 't lyden strankt, zonder loon of dank,
Des daags honderd werven.
Ik verderve als gebroke scherven,
Al myn verlangen doet my hem derven,
Van droefheid sterven,
Myn Lief eerbaar,
Elk ure dunkt my wel zeven jaar.
Al zie ik al de fatsoenieren
Van alle Prinsen, Steken, Troigjeren,
Die ontloken Standaarten en Banieren
Ter bane brengen.
Al zie ik solaas en vreugd hanteeren,
En de bloozende wangen steeds verëeren,
Met lagchende oogen zoo goedertieren,
Dansen en springen.
Al hoor ik harpen of fluiten klingen,
't Is al niet daar 't hert na moet verlangen,
Door Venus prangen,
Maar uitgesloten van alle dingen.
Nooit pyn viel zwaar,
Elk uur dunkt my wel zeven jaar.

Toen sprak Claris, laat staan uw klagen, bid ik u, en doet Floris zyn zin dat gy met my gaat, en ziet hoe fraai die Bloemen zyn. Doe stond Blanchefleur op, en ging de Bloemen bezien; En Floris hoorde er twee spreeken, doch wist zeer wel wie of Blanchefleur was.

Toen richtede hy hem op, en sprong uit de korve, met de Roozenhoed op het hoofd; en Blanchefleur werd hem kennende, en hy haar ook, en zy bleeven beide als stom staan van liefde, zoo dat zy niet een woord spreeken konden, en liepen al zwygende, elkander omhelzende en kussende wel een uur lang, ten laatsten werden zy spreekende, en Blanchefleur zeide: o Claris, dat is myn Lief, myn troost, myn toeverlaat. Doe baden zy Claris alle beiden, die zy haar liefde niet wilde scheiden noch uitbrengen, want ze anders zouden moeten sterven. Claris antwoorde, en heb geen zorge voor my, want ik zal u helpen waar ik maar kan. Van onzer beider eeten en drinken daar zullen we met ons drieën van leeven, en altoos zal ik u getrouw blyven. Toen scheidden zy van Claris, en gingen te samen in Blanchefleurs kamer zitten op haar beddeken, bedekt met een kostelyk kleed, doorwerkt met Goude, daar zy met elkander spraken van veele gevallen die hen overkomen waren zints zy elkander niet gesproken hadden. En Floris zeide: o Lief, wat heb ik voor u geleden, ik ben byna dood geweest.

Toen zeide Blanchefleur: zints dat gy tot Montoiren voer, en ben ik niet blyde geweest, maar altoos in druk en ellende. Toen kuschten zy elkanderen van blydschap. En Floris toonde haar den Ring met den Steen, die hem zyn Moeder had gegeven. En zeide haar van wat groote kragt dat hy was.

De

De Jonkvrouwe Claris had groote zorge dat haar liefde openbaar zoude worden, en hadt hun gaarne zoodanig geholpen, als of 't voor haar zelfs hadt geweest. Zy aten en dronken te famen daar de andere Jonkvrouwen niets van wisten. Deze twee Gelieven hadden zoo groote vreugde, dat zy ter wereld niet anders begeerde dan by elkander te zyn, hadt het mogen gebeuren.

Maar helaas! het avontuur verkeerde binnen kort hun blydfchap in groote druk; want het viel eens op een morgenftond, dat Claris fag dat het een fchoone dag weêr was, en werd vervaard, en liep tot Blanchefleur, haar opwekkende, en feide haar dat het wat laat was; waarop Blanchefleur antwoorde: ik kome, en met een viel fy weder in flaap; en Claris liep terftond na de Fontein, nam water in het bekken, en ging vervaart tot den Admiraal, haren Heer

En als de Admiraal Blanchefleur niet fag, verwonderde hy hem; en vraagde Claris waar zy was. Doe antwoordde Claris: myn Heer, zy heeft de geheele nagt in hare boeken geleefen, en heeft voor u gebeden, dat u de Goden lange willen laten leeven, en is daarna in flaap gevallen, daar de Admiraal wel over te vreede was, en feide: dat is wel een goed werk, met regt mag fe myn Vrouw fyn.

Maar des anderen daags fprong Claris uit bed, en het was weder laat op den dag. En zy riep Blanchefleur, om op te ftaan, opdat zy water zou gaan halen, en Blanchefleur zeide ja; maar met een dwong Floris haar tot hem, en omhelsden haar zoo lang tot ze weder in flaap viel. En Claris hadt water gehaald in een gouden Bekken, en zy ging voorby Blanchefleurs kamer, en fy riep haar nog eens, maar zy fliep foo vast dat fe 't niet en hoorde; doch Claris meerde haar nog eens te roepen, en zy liep haastelyk tot haren Heer den Admiraal, en Blanchefleur en was daar nog niet; dies de Admiraal vraagde waar Blanchefleur bleef? Claris antwoordde hem: genadigfte Heere, ik ging voorby haar kamer, en riep fe, en zeide, ze zou voort by my komen. Als de Admiraal dit hoorde, verwonderde hy hem en zynen Kamerling, en zeide: gaat en befiet waar Blanchefleur blyft, en laat fe tot my komen, en de Kamerling wist niet dat Claris beneden was. Zoo liep de Kamerling opwaards, en kwam in hare kamer, die zeer fraai was van de dierbaarfte fteenen; en zag een fchoon bed, en Blanchefleur by Floris leggen, meenende dat het Claris gewceft was; Want Floris had rimpel, nog baard in zyn aangezicht, en daar was geen zoo fchoon Jonkvrouwe, in 't oog van Blanchefleur, als Floris was. Als de Kamerling deze twee Gelieven dus minnelyk zag flapen, jammerde 't hem dat hy ze wekken zoude, en keerde wederom tot zynen Heer, en zeide, dat Blanchefleur en Claris zoo minnelyk in elkanders armen te bed lagen en fliepen, dat 't hem deerde dat hy ze wekken zoude.

Dit hoorde Claris beneden, en de Admiraal ontftak zeer vreeslyk in grooten toorn, zorgende dat er niemand met Blanchefleur verborgene liefde pleegde.

Het Negende Capittel.

Hoe de Admiraal Floris en Blanchefleur wilde doen dooden, en hoe zy genade verkreegen.

Toen zeide de Admiraal, langet my myn zwaard, en ik zal gaan bezien deze Jonkvrouwe, want gy hebt gelogen, Claris ftaat hier. En hy en de Ka-

Kamerling gingen boven na Blanchefleurs kamer, (daar de Admiraal de vensteren open deed, op dat de ligten dag daar in zoude schynen,) en ging naar het bed, met het zwaard in de hand, daar hy ze beide slapende vond. Toen stond de Admiraal in groote verbaasdheid, want hy twyfelde of 't een Jongeling of Jonkvrouwe was, om dat Floris zoo schoon van aangezicht was. Toen riep hy zyn Kamerling, en deed hem de borsten ontdekken, maar toen de Admiraal zag dat het een Mansperfoon was, werd hy zoo ontsteld, dat hy niet spreken en konde. Toen verhief hy zyn zwaard en wilde ze verslaan, dies ze uit haren slaap opsprongen, en zagen voor zich staan hunnen vreesselyken Heer, met een bloot zwaard, waarom ze niet twyfelde of ze moesten beide sterven, en zagen op elkanderen, bitterlyk weenende. Toen sprak de Admiraal tot Floris: hoe zyt gy zoo koen, om myn dusdanig leed te doen, en by myn Lief te slapen? Nu zult gy hier uw leven laten. Hierop sprak Floris tot den Admiraal: genadige Heer! deze is 't die my bemint boven allen die nog levende zyn, en ik haar weder; nooit en was er zoo gestadige liefde als wy hebben. En Floris bad de Admiraal dat hy hun beide wilde laten leven, en dat ze mogten komen voor zyne Heeren, opdat men vonnisse tegen haar uitbragt.

Toen gaf de Admiraal uitstel, en liet ze brengen in zyn Zaal, daar men zou gaan pleiten om haar leven.

En daarop kwam het Feest, dat elke jaar pleeg te zyn, waarop de Admiraal een Vrouw nemen zoude. Toen waren daar vergaderd de aanzienlykste van zyn Ryk, Koningen, Hertogen, Graven, Baronnen en andere groote Heeren, in meenigte.

De Zaal van Priam van Trojen hadt hierby geen gelyke; ze was een myl lang en breed, alle de Pilaren waren van Kristal, en daar kwam de Admiraal zitten op de hoogste plaats, en gebood dat elk zoude zwygen; en zeide, gy Heeren, hoort na my, en geeft vonnisse, op dat gy daarvan geen schade verkrygt.

Toen sprak de Admiraal: myne Heeren, vermits Blanchefleur hier boven vier maanden niet geweest en is, en ik haar kogt voor eenen grooten schat, tienmaal zwaarder van goud als zy van ligchaam is, hadt ik gedagt, om hare schoonheid, haar te nemen tot eene Vrouwe, en te behouden myn leven lang. En liet my door haar bedienen, op dat ik ze alle dagen zoude zien. Doch nu heb ik ze gevonden met eenen anderen, en zou ze verslagen hebben, maar zy ontsprongen uit haren slaap, en hebben grootlyks tegen my misdaan, in myn eigen Paleis.

En nu, myne Heeren! geeft hiervan vonnisse dat tot myn eere zy. En alle de Heeren die daar tegenwoordig waren verwezen hen ter dood, en zeiden: Heer Admiraal, wreek den laster die u is aangedaan.

Sommige van hen zeiden: dat men ze zoude ophangen; anderen dat men ze zoude radbraken; anderen dat men ze met Paarden zoude van een trekken; anderen dat men ze verbranden zoude; en anderen dat men ze met groote steenen in 't water zoude verdrinken. Dus oordeelden zy alle te zamen dat men ze deerlyk martelen zoude.

Toen stond daarby een Koning, Alphas geheeten, die zeide, 't is groote schande dat er zoodanig een geroep is in 't Hof van myn Heere, een ieder heeft hier zyn byzonder vonnis. Doet zoo en laat één voor allen dit vonnis uitspreeken, want wy hebben nu al gehoort het voornemen van onzen Heer; wy zyn nu ook schuldig om te hooren de antwoorden van Floris en Blanchefleur.

Daar

Daarby stond de Koning van Arabiën, Balzier geheeten, die zeide: Heere, dat pryze ik niet, want hebben ze onzen Heere laster aangedaan, zoo is 't wel regt dat men ze vonnist zonder wederleggen, want die een dief met een dief ving, zou niet wel tot een rechtsgeding komen.

Toen liet den Admiraal Floris en Blanchefleur halen, door twee Sergianten, die ze bragten, zeer bedroeft op elkanderen ziende. Toen sprak Floris; Heer Admiraal! ik weet wel dat ik sterven moet, maar laat Blanchefleur tog leven, want de schuld is myne; daarom laat aan my het regt vergolden worden, in Blanchefleurs Plaats. Want hadde ik in dezen Toren niet geweest, myn Lief was niet gekomen tot zulk een groote schande; daarom wilt my verslaan, en myn Lief laten gaan. Zonder twyfel, sprak de Admiraal, gy zult beide sterven, en ik zal u zelf verslaan. Daarop nam hy een bloot zwaard in zyne handen. Toen kwam Blanchefleur toegeloopen, en bood haren hals aan. Als Floris dit zag, weende hy zeer, en kwam aangeloopen, trok haar agterwaards, en zeide: zy zouden alle schande van my spreeken die 't wisten; dewyl ik een Man ben, daarom zult gy voor my niet sterven, en Floris reikte zyner hals toe, en was gereed. Toen greep Blanchefleur hem by zyn kleed, trok hem agter uit, liep voor hem henen, en bood haren hals op nieuws aan. Dit aandoenlyk voorval duurde eenen langen tyd, elk hunner wilde 't eerste sterven.

Als dit alle de Heeren zagen, wierden zy weenende, en kregen medelyden, zoodanig, dat de Admiraal zelve al weenende zyn zwaard uit de hand liet vallen. Toen kwam daar een Hertog, die hun leven zeer begeerde, en opentlyk zeide; my dunkt dat het beste was, en tot myn 's Heeren eer, dat hy hun beide het leven gaf. Wat zal 't onzen Heer helpen als hy ze gedood heeft; Hun in 't leven te laten is, dunkt my de beste weg, dat Floris ons zal zeggen hoe hy op zulk een vasten Toren, en by zyn Beminde kon komen, en opdat wy ons op eenen anderen tyd daarvoor kunnen wagten.

Als nu de Admiraal hoorde dat deze Hertog voor hen bad, werd hy zelfs verblyd, en zeide: dat hy 't doen zoude, indien Floris zeggen wilde hoe hy daartoe gekomen is, en niemand het gewaar geworden is.

Mynheer, zeide Floris, dat en zal ik niet zeggen, wat ik daarom ook lyde, ten zy dat gy 't hem vergeeft, die er my toe hielp.

Toen werd de Admiraal nog grammer en zwoer, dat hy 't niet doen zoude om iemands wil, al zouden zy daarom sterven. Toen viel de Hertog den Admiraal te voet, en bad hem: Heere! vergeef 't hun allen, die Floris behulpzaam hebben geweest, uwe Heeren begeeren dat van u; want u kan haar dood weinig baten, maar laat Floris zeggen zyn avonture, want uw herte zal beter bekomen te aanhooren deze geschiedenisse van Floris, dan hem te zien sterven, want zy beiden zoo schoon van leden zyn, als men ergens in 't Land zoude mogen vinden. Toen riepen de Heeren alle te samen: Heer Admiraal! vergeef hun de misdaad, en verhoor tog uwes Heeren bede.

Toen liet hem de Admiraal geraden, en wilde niet langer tegen henlieden zyn, maar vergaf Floris en Blanchefleur alle hare misdaden en schuld, en alle degeenen die hen behulpzaam hadden geweest, waar over die twee Gelieven zeer verblyd waren. En Floris vertelde in tegenwoordigheid van alle de Heeren de geschiedenis die hun was overgekomen, van hunne geboorte af tot den tyd dat ze op de Toren gevonden waren,

waar

Kamerling gingen boven na Blanchefleurs kamer, (daar de Admiraal de vensteren open deed, op dat de ligten dag daar in zoude schynen,) en ging naar het bed, met het zwaard in de hand, daar hy ze beide slapende vond. Toen stond de Admiraal in groote verbaasdheid, want hy twyfelde of 't een Jongeling of Jonkvrouwe was, om dat Floris zoo schoon van aangezicht was. Toen riep hy zyn Kamerling, en deed hem de borsten ontdekken, maar toen de Admiraal zag dat het een Mansperfoon was, werd hy zoo ontsteld, dat hy niet spreken en konde. Toen verhief hy zyn zwaard en wilde ze verslaan, dies ze uit haren slaap opsprongen en zagen voor zich staan hunnen vreesselyken Heer, met een bloot zwaard, waarom ze niet twyfelde of ze moesten beide sterven, en zagen op elkanderen, bitterlyk weenende. Toen sprak de Admiraal tot Floris: hoe zyt gy zoo koen, om myn dusdanig leed te doen, en by myn Lief te slapen? Nu zult gy hier uw leven laten. Hierop sprak Floris tot den Admiraal: genadige Heer! deze is 't die my bemint boven allen die nog levende zyn, en ik haar weder; nooit en was er zoo gestadige liefde als wy hebben. En Floris bad de Admiraal dat hy hun beide wilde laten leven, en dat ze mogten komen voor zyne Heeren, opdat men vonnisse tegen haar uitbragt.

Toen gaf de Admiraal uitstel, en liet ze brengen in zyn Zaal, daar men zou gaan pleiten om haar leven.

En daarop kwam het Feest, dat elke Jaar pleeg te zyn, waarop de Admiraal een Vrouw nemen zoude. Toen waren daar vergaderd de aanzienlykste van zyn Ryk, Koningen, Hertogen, Graven, Baronnen en andere groote Heeren, in meenigte.

De Zaal van Priam van Trojen hadt hierby geen gelyke; ze was een myl lang en breed, alle de Pilaren waren van Kristal, en daar kwam de Admiraal zitten op de hoogste plaats, en gebood dat elk zoude zwygen; en zeide gy Heeren, hoort na my, en geeft vonnisse, op dat gy daarvan geen schade verkrygt.

Toen sprak de Admiraal: myne Heeren, vermits Blanchefleur hier boven vier maanden niet geweest en is, en ik haar kogt voor eenen grooten schat, tienmaal zwaarder van goud als zy van ligchaam is, hadt ik gedagt, om hare schoonheid, haar te nemen tot eene Vrouwe, en te behouden myn leven lang. En liet my door haar bedienen, op dat ik ze alle dagen zoude zien. Doch nu heb ik ze gevonden met eenen anderen, en zou ze verslagen hebben, maar zy ontsprongen uit haren slaap, en hebben grootlyks tegen my misdaan, in myn eigen Paleis.

En nu, myne Heeren! geeft hiervan vonnisse dat tot myn eere zy. En alle de Heeren die daar tegenwoordig waren verwezen hen ter dood, en zeiden: Heer Admiraal, wreek den laster die u is aangedaan.

Sommige van hen zeiden: dat men ze zoude ophangen; anderen dat men ze zoude radbraken; anderen dat men ze met Paarden zoude van een trekken; anderen dat men ze verbranden zoude; en anderen dat men ze met groote steenen in 't water zoude verdrinken. Dus oordeelden zy alle te zamen dat men ze deerlyk martelen zoude.

Toen stond daarby een Koning, Alphas geheeten, die zeide, 't is groote schande dat er zoodanig een geroep is in 't Hof van myn Heere, een ieder heeft hier zyn byzonder vonnis. Doet zoo en laat één voor allen dit vonnis uitspreeken, want wy hebben nu al gehoort het voornemen van onzen Heer; wy zyn nu ook schuldig om te hooren de antwoorden van Floris en Blanchefleur.

Daar

Daarby ſtond de Koning van Arabiën, Balzier geheeten, die zeide: Heere, dat pryze ik niet, want hebben ze onzen Heere laster aangedaan, zoo is 't wel regt dat men ze vonnist zonder wederleggen, want die een dief met een dief ving, zou niet wel tot een rechtsgading komen.

Toen liet den Admiraal Floris en Blanchefleur halen, door twee Sergianten, die ze bragten, zeer bedroeft op elkanderen ziende. Toen ſprak Floris; Heer Admiraal! ik weet wel dat ik ſterven moet, maar laat Blanchefleur tog leven, want de ſchuld is myne, daarom laat aan my het regt vergolden worden, in Blanchefleurs Plaats. Want hadde ik in dezen Toren niet geweest, myn Lief was niet gekomen tot zulk een groote ſchande; daarom wilt my verſlaan, en myn Lief laten gaan. Zonder twyfel, ſprak de Admiraal, gy zult beide ſterven, en ik zal u zelf verſlaan. Daarop nam hy een bloot zwaard in zyne handen. Toen kwam Blanchefleur toegeloopen, en bood haren hals aan. Als Floris dit zag, weende hy zeer, en kwam aangeloopen, trok haar agterwaards, en zeide: zy zouden alle ſchande van my ſpreeken die 't wisten; dewyl ik een Man ben, daarom zult gy voor my niet ſterven, en Floris reikte zyner hals toe, en was gereed. Toen greep Blanchefleur hem by zyn kleed, trok hem agter uit, liep voor hem henen, en bood haren hals op nieuws aan. Dit aandoenlyk voorval duurde eenen langen tyd, elk hunner wilde 't eerſte ſterven.

Als dit alle de Heeren zagen, wierden zy weenende, en kregen medelyden, zoodanig, dat de Admiraal zelve al weenende zyn zwaard uit de hand liet vallen. Toen kwam daar een Hertog, die hun leven zeer begeerde, en opentlyk zeide: my dunkt dat het beste was, en tot myn 's Heeren eer, dat hy hun beide het leven gaf. Wat zal 't onzen Heer helpen als hy ze gedood heeft; Hun in 't leven te laten is, dunkt my de beste weg, dat Floris ons zal zeggen hoe hy op zulk een vasten Toren, en by zyn Beminde kon komen, en opdat wy ons op eenen anderen tyd daarvoor kunnen wagten.

Als nu de Admiraal hoorde dat deze Hertog voor hen bad, werd hy zelfs verblyd, en zeide: dat hy 't doen zoude, indien Floris zeggen wilde hoe hy daartoe gekomen is, en niemand het gewaar geworden is.

Mynheer, zeide Floris, dat en zal ik niet zeggen, wat ik daarom ook lyde, ten zy dat gy 't hem vergeeft, die er my toe hielp.

Toen werd de Admiraal nog grammer en zwoer, dat hy 't niet doen zoude om iemands wil, al zouden zy daarom ſterven. Toen viel de Hertog den Admiraal te voet, en bad hem: Heere! vergeef 't hun allen, die Floris behulpzaam hebben geweest, uwe Heeren begeeren dat van u; want u kan haar dood weinig baten, maar laat Floris zeggen zyn avonture, want uw herte zal beter bekomen te aanhooren deze geſchiedenisſe van Floris, dan hem te zien ſterven, want zy beiden zoo ſchoon van leden zyn, als men ergens in 't Land zoude mogen vinden. Toen riepen de Heeren alle te ſamen: Heer Admiraal! vergeef hun de misdaad, en verhoor tog uwes Heeren bede.

Toen liet hem de Admiraal geraden, en wilde niet langer tegen henlieden zyn, maar vergaf Floris en Blanchefleur alle hare misdaden en ſchuld, en alle de geenen die hen behulpzaam hadden geweest, waar over die twee Gelieven zeer verblyd waren. En Floris vertelde in tegenwoordigheid van alle de Heeren de geſchiedenis die hun was overgekomen, van hunne geboorte af tot den tyd dat ze op de Toren gevonden waren,

waar over zy hen allen zeer verwonderden.

Na dat Floris zyn verhaal geëindigd hadt, ging hy tot den Admiraal, viel hem te voet, en bad hem of hy hem nu Blanchefleur weder geven wilde, daar hy zoo veel om geleeden en gedaan hadt, want hy zonder haar niet zoude kunnen leven. Doe nam de Admiraal, om zyne Edelheid te betoonen, Floris by de hand, en deed hem zitten nevens zyne zyde, en kuschte hem; en hy nam ook Blanchefleur by de hand, en zeide: Vriend, hier geve ik u de Jonkvrouwe terug, en schenke u beide het leven.

Toen vielen zy de Admiraal te voet, maar hy richtte hen minnelyk op, en kuschte hen, en maakte Floris tot Ridder, naar de maniere des Lands

Het Tiende Capittel.

Hoe de Admiraal met Claris, een Dochter van Almagiën, en Floris en Blanchefleur trouwt.

Als nu alle dingen ten beste gekomen waren, zoo werd daar een groot Feest bereid; want de Admiraal deed Claris met groote triumphe geleiden tot Munster, daar hy ze trouwde met groote eere, en liet ze tot Koninginne kroone voor alle de Heeren Grooten, en wilde haar behouden al zyn leven lang. En Blanchefleur werd ook ter zelfder Kerk gebragt, daar ze Floris trouwde met groote blydschap. En daar werd eene aanzienlyke Bruiloft gehouden, en de Admiraal zat op de hoogste plaats, en by hem de Koninginne Claris; en daar naast deed hy by hem zitten Floris en Blanchefleur, en de andere Heeren, elk na zynen staat. Toen hield men groote blydschap van Tournoijen, steeken, zingen en springen, en menigerlei muziek: en het Feest duurde verscheide dagen.

Op dit Feest waren ook gekomen Ambasfaten uit Spanje, die opentlyk voor alle de Heeren verhaalde dat Floris zyn Vader en Moeder gestorven waren, en dat het Land in groote disorde was, om zyner doolinge wille. Als Floris deze zake verstaan hadt, was hy zeer bedroeft, en verzogt de Admiraal om zyn verlof, hetwelk hy niet gaarne deed, belovende hem grooter Heer te zullen maken dan hy te huis kon zyn, waarover hem Floris bedankte.

Als nu de Admiraal zag dat hy begeerde te vertrekken, heeft hy hem rykelyk beschonken met veele kostelyke giften, en zoo veel Goud en Zilver als hy begeerde, en heeft hem de Goden aanbevolen. Alzoo zyn Floris en Blanchefleur na Spanje gereist, met hunnen staat, daar zy spoedig aankwamen, en met groote blydschap en triumph van al het Volk ontfangen werden, en Floris werd als Koning gekroond in zyn Vaders plaats, en Blanchefleur tot Koninginne. Deze twee leefde langen tyd in groote liefde en vergenoegdheid. Floris maakte, op de begeerte van Blanchefleur, al het Volk in zyn land tot Christenen. En kort daarna verstierf hem 't Land van Hongaryen van zynen Oom, die zonder Kinderen stierf, en zy gewonnen te zamen een Dochter, die Beerthe genaamd was, en naderhand een Huisvrouw van Koning Pepyn werd; die voor haren eersten Man, den grooten Koning Karel, zoo als menige Historiën zeggen, eene deugdryke Princesse was.

